

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 186/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Petrom Harakálym, advokátom, Mlynská 28, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 23Co/39/2020-763 z 1. decembra 2021 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/81/2022 z 28. augusta 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť, vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Žalobou podanou na Okresnom súde Galanta (ďalej len „súd prvej inštancie“) si sťažovateľ uplatnil proti žalovanej Allianz – Slovenská poisťovňa, a.s., nárok na náhradu škody na zdraví spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Žalobu skutkovo odôvodnil tým, že pri dopravnej nehode 9. mája 2007 ako vodič motocykla utrpel ťažké ublíženie na zdraví. Okresný súd (v poradí druhým) rozsudkom č. k. 16C/216/2009-652 z 26. marca 2020 žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal náhrady za bolesť, náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej aj „SSU“), zvýšenia náhrady za SSU a úrokov z omeškania zamietol a žiadnej zo strán nepriznal náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom. Úroky z omeškania súd prvej

inštancie nepriznal s poukazom na rozhodovaciú prax najvyššieho súdu a na § 11 ods. 5, 6 a 7 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z. z.“), podľa ktorých poškodenému vznikne nárok na úrok z omeškania len v prípade, ak si poisťovateľ nesplní povinnosť podľa § 11 ods. 5 citovaného zákona. Sťažovateľ si nárok na náhradu škody na zdraví uplatnil u žalovanej 30. apríla 2009 a žalovaná mu listom zo 7. júla 2009 oznámila, že mu poukázala bolestné 27 484 eur, a súčasne uviedla dôvody, pre ktoré nemohla poskytnúť náhradu za SSU, teda žalovaná si splnila povinnosť určenú v ustanovení § 11 ods. 5 v lehote 3 mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti. Nárok na náhradu trov konania posúdil tak, že pri zohľadnení súm, o ktoré vzal sťažovateľ počas konania žalobu späť z dôvodu plnenia zo strany žalovanej a pri zohľadnení súm, vo vzťahu ku ktorým bola žaloba v konečnom dôsledku zamietnutá, je úspešnejšia žalovaná strana, ktorá sa práva na náhradu trov konania vzdala.

3. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie sťažovateľa rozsudkom z 1. decembra 2021 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Dospel k záveru, že uplatnený žalobný nárok nie je daný, a preto rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne. Za správne považoval aj rozhodnutie súdu prvej inštancie o nepriznaní úrokov z omeškania s odôvodnením, že § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. upravuje nárok poškodeného na úrok z omeškania len za porušenie povinností ustanovených § 11 ods. 6 tohto zákona, a preto je pri omeškaní poisťovateľa s úhradou náhrady škody potrebné aplikovať všeobecný predpis (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Sťažovateľ ako žalobca nenamietal, že by si žalovaná nesplnila povinnosť podľa § 11 ods. 5 a 6 zákona č. 381/2001 Z. z. a priebežne uhrádzala náhradu bolestného a SSU v závislosti od výsledkov zložitého odborného dokazovania. Odvolací súd preto nepovažoval za spravodlivú takú aplikáciu zákona, ktorá by viedla k priznaniu úrokov z omeškania. Poukázal na rozhodovaciú prax dovolacieho súdu, ktorú považoval v tejto otázke za ustálenú.

4. Pri posudzovaní výroku o náhrade trov konania vychádzal z toho, že právna úprava náhrady trov konania v Civilnom sporovom poriadku (ďalej len „CSP“) nevyklučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov konania v prípade, ak výška plnenia závisí od úvahy súdu, a na prípad preto aplikoval osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a zohľadnil, že výsledok tohto sporu mohol byť pre žalobcu nepredvídateľný. Zároveň s poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 652/2018 prihliadol na to, že použitie tohto pravidla musí mať vnútorné limity, pretože by bolo v rozpore s rozumným usporiadaním procesných vzťahov, aby za situácie zjavne bezúspešného uplatňovania práva, nie síce v jeho základe, ale v podobe jeho neprimeranej a zjavne nadsadenej výšky vo vzťahu k porovnateľným prípadom, bola žalobcovi priznaná plná náhrada trov konania voči žalovanej. Bol toho názoru, že v prípade sťažovateľa išlo v prevažnej časti o zrejme bezúspešné uplatňovanie práva v podobe jeho neprimeranej a zjavne nadsadenej výšky, ktorá až o takmer polovicu presahovala súdom uznaný nárok. Preto by bolo v rozpore s rozumným usporiadaním procesných vzťahov a nespravodlivé, aby bola za týchto okolností na náhradu trov zaviazaná žalovaná, ktorá celý súdom uznaný nárok sťažovateľa plnila pred vyhlásením rozsudku, podľa výsledkov znaleckých dokazovaní, a uhradila sťažovateľovi aj viac.

5. V dovolaní podanom podľa § 420 písm. f) CSP sťažovateľ namietal porušenie práva na spravodlivý proces arbitrárnosťou odôvodnenia rozhodnutí odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie vo vzťahu k náhrade za bolesť a k nároku na zvýšenie náhrady za SSU. Rozhodnutia v tomto smere považoval za nepreskúmateľné. Za nesprávny označil výklad § 11 ods. 6, 7 a 8 zákona č. 381/2001 Z. z., podľa ktorého sa poisťovateľ môže vyhnúť povinnosti platiť úroky z omeškania akoukoľvek odpoveďou. Ak § 11 ods. 6, 7 a 8 zákona č. 381/2001 Z. z. upravujú len následky omeškania poisťovateľa s včasným a riadnym prešetrením poistnej udalosti, na dôsledky omeškania s plnením povinnosti nahradiť škodu je potrebné použiť všeobecný predpis (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Výklad podaný odvolacím súdom je absurdný, v zrejmom rozpore s princípom právnej istoty, ako aj so základným účelom a zmyslom zákona č. 381/2001 Z. z. Poukázal na to, že ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 214/2020 zrušil rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/212/2017, o ktorý odvolací súd oprel svoje rozhodnutie v otázke posúdenia nároku na úrok z omeškania. Výroku o náhrade trov konania vytkol, že odvolací súd nezohľadnil judikatúru ústavného súdu vo vzťahu k osobitnému režimu posudzovania úspechu v konaní. V konaní mal plný úspech, čo sa týka základu uplatneného nároku, a výška plnenia závisela výlučne od úvahy súdu. Náhradu požadoval podľa záverov znaleckého posudku, takéto uplatňovanie nemôže byť označené za zjavne neúspešné. Ak súd priznal zvýšenie náhrady za SSU vo výške 35 % oproti požadovanej výške 50 %, tiež to nie je možné označiť za zjavne bezúspešné uplatňovanie nárokov.

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP, keďže prípustnosť jeho dovolania z § 420 písm. f) CSP nevyplýva. Rozhodnutia nižších súdov sú odôvodnené dostatočne, podrobne, zrozumiteľne a presvedčivo, spoľahlivo odpovedajú na všetky podstatné otázky konania a s poukazom na podrobné zdôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu týkajúce sa úroku z omeškania ani konanie v tejto časti netrpí vadou zmätočnosti v intenzite porušujúcej právo na spravodlivý proces. Pokiaľ sťažovateľ v dovolaní namietal nesprávny výklad § 11 ods. 6, 7 a 8 zákona č. 381/2001 Z. z. a arbitrárnosť právneho posúdenia odvolacím súdom, v podstate sa zaoberal vecnou správnosťou právnych záverov odvolacieho súdu. Jednoznačne teda v dovolaní namietal, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Ani námietku sťažovateľa, že súdy v odôvodnení rozsudkov nezohľadnili judikatúru ústavného súdu v súvislosti s posudzovaním procesného úspechu strán v konaní, najvyšší súd nepovažoval za dôvodnú. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku priamo uviedol rozhodovaciu prax ústavného súdu, s ktorou sa stotožnil, avšak súčasne zohľadnil limity jej použitia na okolnosti prípadu sťažovateľa (neexistencia sporu ohľadom základu žalobou uplatňovaného nároku, uplatňovanie práva sťažovateľom v neprimeranej a v zjavne nadhodnotenej výške).

III.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ polemizuje s právnym názorom odvolacieho súdu v otázke určenia okamihu omeškania poisťovateľa v režime zákona č. 381/2001 Z. z. a tvrdí, že jeho ústavná akceptovateľnosť bola jasne odmietnutá viacerými rozhodnutiami ústavného súdu. V náleze sp. zn. II. ÚS 263/2022 ústavný súd uviedol, že § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. nevyklučuje vznik nároku poškodeného na úrok z omeškania pri omeškaní s poskytnutím plnenia náhrady škody

zo strany poisťovateľa, a preto nie je možné nárok na úrok z omeškania vylúčiť. Toto ustanovenie upravuje len omeškanie poisťovateľa s plnením jeho povinnosti riadne a včas začať a skončiť prešetrovanie poisťnej udalosti a jeho výsledky riadne poškodenému oznámiť. Výklad odvolacieho súdu nemožno akceptovať pre jeho prílišný formalizmus popierajúci zmysel a účel inštitútu úrokov z omeškania. Sťažovateľ tiež poukázal na skoršie nálezy sp. zn. III. ÚS 309/2020 a sp. zn. III. ÚS 214/2020, v ktorých ústavný súd konštatoval, že ak poisťovňa bola poškodeným žalovaná, dostáva sa do omeškania bezprostredne po tom, ako si poškodený u nej uplatní nárok na náhradu škody, s tým, že na úrok z omeškania nemá poškodený nárok za obdobie troch mesiacov na šetrenie poisťnej udalosti a 15 dní na výplatu. Podľa názoru sťažovateľa dôsledky omeškania v súvislosti s povinnosťou poisťovateľa plniť náhradu škody nie sú upravené v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. ani v inom jeho ustanovení. Preto je nevyhnutné subsidiárne použiť § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ak poisťovateľ nesplní povinnosť nahradiť škodu včas a riadne (t. j. v lehote 15 dní po skončení šetrenia), dostáva sa po uplynutí tejto lehoty do omeškania a poškodenému vzniká nárok na úrok z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Výklad odvolacieho súdu ústavne neakceptovateľne zasahuje do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces.

8. Záver odvolacieho súdu, podľa ktorého si sťažovateľ svoje nároky uplatňoval zrejme bezúspešne v podobe neprimeranej a zjavne nadsadenej výške, pričom rozhodnutie vo veci v značnom rozsahu záviselo od znaleckého posudku a od úvahy súdu a podľa judikatúry ústavného súdu vec spadá pod osobitný režim posudzovania úspechu v konaní uplatňovaného nároku, je absurdný a navyše protirečivý. Sťažovateľ požadoval náhradu škody na zdraví v zmysle bodového hodnotenia riadne podopreného závermi znaleckého posudku, ktorá mu nebola priznaná len na základe odborného posúdenia v inom znaleckom posudku, ktorý súd uprednostnil. V žiadnom prípade tak nemohlo ísť o zjavne bezúspešné uplatňovanie nárokov zo strany sťažovateľa. Nešlo teda o uplatňovanie nárokov sťažovateľa na základe svojvôle či prehnanej finančnej motivácie. Ani rozdiel v náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia (35 % oproti požadovanej výške 50 %) nemožno označiť za zjavne bezúspešné uplatňovanie nárokov. Pritom podstatná časť nárokov uplatnená v súdnom konaní bola sťažovateľovi plnená až po podaní žaloby. Sťažovateľ preto považuje odôvodnenie odvolacieho rozhodnutia za vnútorne rozporné a nepresvedčivé. Dovolací súd sa stotožnil s takýmto protirečivým zdôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu a nevidel v ňom zásah do práva sťažovateľa na spravodlivý proces.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

IV.1. K rozsudku krajského súdu:

9. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie krajského súdu, ústavný súd odkazuje na § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), podľa ktorého je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

10. Proti rozsudku krajského soudu bol sťažovateľ oprávnený podať mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, ktoré aj podal, namietajúc vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Napriek polemike sťažovateľa s právnym posúdením veci odvolacím súdom a jeho tvrdeniu, že výklad § 11 ods. 6, 7 a 8 zákona č. 381/2001 Z. z. krajským súdom nie je správny, dovolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia (§ 421 ods. 1 v spojení s § 432 CSP) sťažovateľ nepodal. Sťažovateľ teda sám spôsobil, že najvyšší súd ako súd dovolací nemohol jeho označeným právam poskytnúť súdnu ochranu v podobe meritórneho dovolacieho prieskumu rozsudku krajského súdu v otázke úročenia plnenia z povinného zmluvného poistenia podľa § 11 ods. 5 a nasl. zákona č. 381/2001 Z. z. Pre ústavný súd to znamená, že sťažovateľ nevyčerpal účinne prostriedok nápravy (dovolanie), ktorý mu zákon proti rozsudku krajského súdu poskytoval. Ústavná sťažnosť je preto v tejto časti neprípustná a ako takú ju ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol.

11. Porušenia práva na spravodlivý súdny proces, od ktorého sa odvíja prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, sa súd môže dopustiť aj tým spôsobom, že poruší právo strany sporu na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu o nároku na náhradu trov konania sťažovateľ námietku jeho vnútornej rozpornosti a nepresvedčivosti predniesol v dovolaní v rámci dôvodu zmätočnosti, a preto najvyšší súd skúmal iba kvalitu odôvodnenia rozsudku krajského súdu. Ústavný súd uzatvára, že účinným a zákonom poskytnutým prostriedkom nápravy sťažovateľom označených práv bolo práve dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP. Sťažovateľ ho podal, a tak ochranu jeho označeným právam bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť najvyšší súd ako súd dovolací. Aj v tejto časti preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa musel odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

12. Proti výroku o nároku na náhradu trov konania dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP prípustné nie je [§ 421 ods. 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP]. S poukazom na to je ústavná sťažnosť smerujúca proti rozsudku krajského súdu v časti namietaného nesprávneho právneho posúdenia nároku na náhradu trov konania prípustná. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti síce formuluje právne názory zodpovedajúce judikatórnemu prístupu ústavného súdu, ale na okolnosti jeho veci tieto závery nie sú priliehavé. Sťažovateľova situácia oproti podobným prípadom, ktoré ústavný súd riešil, je vskutku špecifická. V základe žalobou uplatneného nároku totiž zjavne medzi žalujúcim sťažovateľom a žalovanou spor nebol. Týkal sa len výšky plnenia. Aj žalovaná uznávala, že k odškodniteľnému zásahu došlo a nároky na náhradu škody na zdravie (bolestné, SSU a jeho zvýšenie) v priebehu konania priebežne plnila, dokonca plnila viac, než sťažovateľovi patrilo podľa výsledkov znaleckého dokazovania.

13. Sťažovateľ vzal žalobu viackrát čiastočne späť z dôvodu plnenia žalovanej, len z nepatrnej časti urobil korekcie sám s ohľadom na výsledky znaleckého posúdenia. Uznesením z 3. apríla 2014 súd zastavil konanie v časti SSU 74 761,35 eur a v časti zvýšenia SSU 26 768,32 eur a pripustil zmenu žaloby, súčasne rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Proti uzneseniu nebolo podané odvolanie a nadobudlo právoplatnosť. Vo vzťahu k uvedenej zastavujúcej časti tak bolo o náhrade trov konania právoplatne rozhodnuté. Keďže žaloba bola napokon v celom rozsahu zamietnutá, z titulu uplatňovanej náhrady (po uvedenom späťvzati) za bolesť 20 103,69 eur bol sťažovateľ neúspešný v sume 12 463 eur, pri nároku na náhradu za SSU 5 352,17 eur bol neúspešný v sume 5 350 eur, pri nároku na náhradu za zvýšenie SSU v sume 13 288,44 eur bol

neúspešný v sume 13 287,35 eur. Žalovaná z titulu prejednávanej náhrady škody dosiaľ plnila celkom 126 867,15 eur, z toho 27 484 eur pred podaním žaloby a po jej podaní 99 383,15 eur. Súd prvej inštancie uznal nárok sťažovateľa v sume 118 077 eur (28 212 + 66 566 + 23 299), resp. odvolací súd o 200,60 eur viac. Žalovaná teda zaplatila navyše 8 589,55 eur. Sťažovateľ sa navyše domáhal zaplata sumy 50 690,70 eur (12 463 + 5 350 + 13 287,35 + úroky z omeškania 19 590,35) aj s príslušenstvom, teda sumy až o cca 50 % vyššej, a v tomto rozsahu bol neúspešný (bod 111 rozsudku krajského súdu). Odvolací súd, zohľadňujúc uvedené, uzavrel, že zo strany sťažovateľa išlo v prevažnej časti o zrejme bezúspešné uplatňovanie práva a aj keď vec spadala pod osobitný režim posudzovania úspechu v konaní, za situácie, keď spornou bola výlučne výška nároku (nie základ) a išlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie práva v podobe neprimeranej a zjavne nadsadenej výšky uplatňovaného nároku, s poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 655/2018, bolo odôvodnené nárok na náhradu trov konania sťažovateľovi nepriznať. Takýto záver odvolacieho súdu nemožno považovať za vnútorne rozporný či protirečivý.

14. Vzhľadom na uvedené sa sťažnostná argumentácia v tejto časti javí ako nedôvodná, hoci ústavný súd *in abstracto* nijako nespochybňuje, že špecifikum posudzovania úspechu v sporoch, kde je plnenie závislé od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, je potrebné zohľadňovať (odkazy na judikatúru ústavného súdu v bodoch 105 až 107 rozsudku krajského súdu). Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

IV.2. K uzneseniu najvyššieho súdu:

15. Posúdenie, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Prípustnosť dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016). Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale ani formalistická a aby bola čo najstálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010).

16. Sťažovateľ podal dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP, nie podľa § 421 ods. 1 CSP. Najvyšší súd, súc viazaný dôvodmi a rozsahom dovolania, preto nemohol meritórne reagovať na dovolacie námietky, ktoré nespádali pod dovolateľom zrozumiteľne prednesený dôvod zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Vo vzťahu k námietke nesprávneho výkladu § 11 ods. 6 a nasl. zákona č. 381/2001 Z. z. a arbitrárneho právneho posúdenia vecí odvolacím súdom najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia (v bodoch 20 a 21) odkázal na vlastnú ustálenú judikatúru, podľa ktorej nesprávne právne posúdenie vecí nezakladá vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Vo vzťahu k problematike úročenia plnenia z povinného zmluvného poistenia podľa § 11 ods. 5 a nasl. zákona č. 381/2001 Z. z. sťažovateľ poukázal v ústavnej sťažnosti na prípady vyhovujúcich nálezov v obdobných veciach (III. ÚS 309/2020 a III. ÚS 214/2020), v ktorých ale ústavný súd preskúmaval rozsudky, nie uznesenia najvyššieho súdu. To znamená, že v uvedených veciach sa k predmetnej právnej otázke dovolací súd vyjadroval meritórne, v čom spočíva procesne relevantná odlišnosť oproti sťažovateľovej veci.

17. V rámci sťažovateľom tvrdeného dôvodu zmätočnosti, ktorý mal byť daný aj údajne nedostatočným odôvodnením a nepreskúmateľnosťou odvolacieho rozsudku, najvyšší súd skúmal aj kvalitu odôvodnenia rozsudku krajského súdu v otázke úroku z omeškania a vo výroku o náhrade trov konania, pričom sťažovateľa odkázal (v bodoch 22 až 27 napadnutého uznesenia) na nosné dôvody odvolacieho rozsudku, a tým mu vysvetlil, prečo dôvod zmätočnosti v tejto časti nie je prítomný.

18. Najvyšší súd tak podľa názoru ústavného súdu uviedol dostatočné a presvedčivé dôvody, prečo prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP nevyplývala. Ústavný súd sumárne uzatvára, že v napadnutom dovolaní odmietajúcom uznesení nezistil pochybenia najvyššieho súdu v intenzite zakladajúcej rozpor s označenými právami sťažovateľa. V tejto časti preto ústavný súd sťažovateľovu ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

19. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2026

Robert Šorl
predseda senátu